

عنوان مقاله:

پایداری اجتماعی در عصر مجازی

محل انتشار:

همایش ملی معماری و شهرسازی انسان گرا (سال: 1392)

تعداد صفحات اصل مقاله: 13

نویسندگان:

مسعود فلاح - دانش آموخته کارشناسی ارشد معماری پایدار - دانشگاه علم و صنعت ایران

مصطفی نورالدین - استادیار دانشگاه علم و صنعت ایران - دکترای معماری

خلاصه مقاله:

انسان معاصر ناخواسته با چالشی پنهان درگیر است، چالش مربوط به تغییر روح عصر و تغییر سیاق زندگی. چالشی که مربوط به گذار از عصر اطلاعات به عصر دنیای مجازی می باشد، گذاری که همانند سایر امور زندگی سبب ایجاد تغییراتی در عرصه معماری، از قبیل پیدایش واژگانی همانند؛ معماری مجازی و معماری دیجیتال گردیده است. در این گذار، فراموشی ماهیت ثابت انسانی زمینه ساز مشکلات هویتی و روانی متعددی در سطوح مختلف جامعه گردیده است. حال در این راستا با توجه به همزمانی این گذار با پیدایش مفاهیمی از قبیل توسعه پایدار و پایداری اجتماعی به عنوان زیر شاخه ای از آن، این تحقیق درصدد بر می آید تا با دستیابی به شناختی مدرک از نتایج عصر مجازی در عرصه معماری، به ارزیابی این نتایج با معیارهای پایداری اجتماعی پرداخته و در نهایت به رهنمون هایی جهت طراحی پایدار انسانی در عصر مجازی نائل آمده و بازخوردهای این گذار را به نحوی مدیریت نماید. در این راستا ابتدا به شناخت اجمالی عصر مجازی پرداخته، سپس با تعریف مفاهیم بنیادین معماری به بررسی چگونگی تغییر این مفاهیم در عصر مجازی پرداخته می شود. در ادامه ضمن شناسایی ملزومات دستیابی به پایداری اجتماعی، تغییرات اعمال شده در مفاهیم بنیادین معماری در عصر مجازی با این ملزومات مورد مقایسه قرار خواهد گرفت و در نهایت ضمن آسیب شناسی تغییرات منتج از گذار به عصر مجازی شدن، درصدد دستیابی به قواعدی جهت طراحی پایدار انسانی در دوران جدید بر می آید.

کلمات کلیدی:

مکان، فضا، زمان، دنیای مجازی، پایداری اجتماعی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/248860>

